

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 7. ФЕБРУАР 2021, ГОДИНА 22, БР. 22

ЗАШТО НЕ ПРИХВАТАМО СЕБЕ?

Узрок недовољног прихватања самог себе јесте у томе што човек у детињству од родитеља није добио безусловно прихватање њега самог. Психолози тврде да у најранијем детињству мама представља цео свет детета. Тек касније оно осећа себе као самосталну личност, али свеједно су родитељи за њега важнији него сав остали свет. Шта значи то непотпуно прихватање детета од стране родитеља? У најједноставнијем случају, то значи да РОДИТЕЉИ НЕ УМЕЈУ ДА НАПРАВЕ РАЗЛИКУ ИЗМЕЂУ ДЕТЕТА И ЊЕГОВИХ ГРЕШАКА и, ЗБОГ ЊЕГОВИХ ПОСТУПАКА, ЛИШАВАЈУ ГА СВОЈЕ ЉУБАВИ. Како видимо, долази до нарушавања самог тог принципа *Мрзи грех, воли грешника* у односу према свом детету.

У ствари, спектар синонима тог непотпуног прихватања далеко је шири. Када у породици недостају рођени отац или мајка, чак и ако родитељ који остане има здраву и прихватајућу љубав према детету, одсуство једног од родитеља оставља код детета рану неприхватања. Могуће је да дете схвати одлазак (између осталог, и из живота) једног од родитеља као своју кривицу (није ме волео, зато је отишао). Могућ је и неки други сценарио, није толико важно који. Важан је резултат.

Бивају и још суптилнији случајеви. Оба родитеља су физички присутна, али понашање детета се одједном нагло погоршава. Оно престаје да слуша или почиње да лаже, да изостаје из школе. Шта је узрок? Одједном је постало јасно да је узрок у томе што је отац почео да вара жену. При том, ни мама ни дете ништа нису знали. Изгледа да је, грехом оца, била нарушена осетљива спрега љубави у породици, и то се одразило на дете. Зато можемо да кажемо да ће дете одрастати прихватајући себе ако у породици има и оца и мајку, који при том воле једно друго и имају здраву, прихватајућу љубав према детету. Што је већа удаљеност од тог идеала - то је код детета мањи степен прихватања самог себе. И, то неприхватање човек преноси у каснију доб, сусрећући се, потом, са огромним тешкоћама у личном животу, на послу и у духовном животу (ако га води), а да, по правилу, не разуме узрок проблема.

Психологија види решење проблема неприхватања себе у побољшању односа са родитељима, следејући савим разумљив и логичан принцип "од чега си се разболео, тиме се и лечи". Овде ћемо да размотримо ситуацију када

су родитељи живи. Познато је да се у учењу Цркве заповест о поштовању родитеља не даје просто као заповест, већ је повезана и са обећањем дугог живота и другим добрима. Зато, поред доле наведених психолошких метода за побољшање односа са родитељима, потребно је чинити оно чему нас учи Црква: пре свега, **ТРЕБА ДА СЕ МНОГО МОЛИМО ЗА ЊИХ**, а и да изражавамо према њима своје поштовање, тј. да се бринемо о њима,

да се старамо да их нечим не огорчимо и да слушамо њихове савете. ... Другим речима, наша љубав према родитељима такође треба да буде прихватајућа. ...

Неопходно је, пре свега, схватити разлоге због којих су нам родитељи ускратили оно што је тако важно за нас. Наши родитељи према нама често имају огромне "нерашчишћене рачуне", и зато нам је веома тешко да их оправдамо и опростимо им. Дакле, одговор на то питање, којег би требало да се придржавамо, јесте следећи: **НЕ ЗАТО ШТО СУ ОНИ ЛОШИ, НЕГО ЗАТО ШТО ЈЕ ЊИМА ЛОШЕ**. Наши родитељи нису сами себе родили, они су своје проблеме такође изнели из своје породице. Да, мама је - тиранин, али не зато што нас много воли, него зато што се плаши. А, тај страх је за њу страдање, које је кажњава кроз цео живот, више него све наше грубе речи које ми у нашим срцима можемо да упутимо на њену адресу. Да, отац је напустио породицу, али не зато што је преиспуњен љубављу, него из неке своје слабости, зато што није успео (у томе) да се осећа срећан у својој породици. А, ако је отац алкохоличар, онда и не морамо пуно да размишљамо да бисмо схватили да је он и сам несрећан.

ВИДЕТИ У ЧОВЕКУ НЕ ЗЛОНАМЕРНОСТ НЕГО СЛАБОСТ, не непријатеља, него страдајућег брата, направити разлику између човека и његовог греха... - то, заправо, и јесте тај однос према људима за који ми, који болујемо од страсти осуђивања, нисмо способни. Ако ми не победимо ту страст у односу према својим родитељима, како ћемо онда успети да је победимо у односу према другим људима? Као друго, нама је неопходно **ДА ИЗ ЗАВИСНЕ ОД ДРУГИХ И СТРАДАЈУЋЕ ПОЗИЦИЈЕ**, у односу према родитељима, **ПРЕЂЕМО У АКТИВНУ ПОЗИЦИЈУ, ОНУ КОЈА ДАЈЕ**. Психолози то називају: *усиновити родитеље*. Заиста, родитељи који не умеју да воле - то су људи који болују од страсти. А, човек који болује од страсти је сличан каприциозном детету које упорно тражи баш оно што му је штетно по здравље, хистерише и прави лудорије, ако не добије оно што тражи. Зато позиција "родитеља" према таквом човеку и јесте најразумнија.

КАКО СЕ ЗРЕО РОДИТЕЉ ОДНОСИ ПРЕМА СВОМ ДЕТЕТУ? Трпељиво, одговорно, са том истом прихватајућом љубављу. Ето шта смо дужни да захтевамо од себе. Дужни смо да свучемо са себе "памперсе" захтевања и пасивног очекивања од родитеља да су, тобоже, они дужни да ураде све како треба, а ако не ураде, сва је одговорност на њима: ја сам се унередио - то је твоја кривица. Ми смо сада одрасли људи и, ако желимо да се крећемо ка духовном савршенству, ка љубави и... ка срећи у овом животу, **ЦЕНТАР**

ОДГОВОРНОСТИ У ТИМ ОДНОСИМА СМО ДУЖНИ ДА ПРЕМЕСТИМО СА РОДИТЕЉА НА СЕБЕ. Наравно, правила игре остају као и пре: родитељи су главни, а ми смо њихова деца. Као што знамо, сила и правда су на страни онога ко је бољи и трпеливији. Зато, видећи страдања наших родитеља, *ми јаки дужни смо немоћи слабих носити, а не себи угађати* (Рим.15,1).

Нема потребе чекати до момента када ћемо бити у успону наших снага и материјалног благостања, а родитељи да буду стари, болесни и материјално зависни од нас. Као прво, тај тренутак можда нећемо ни дочекати: родитељи могу пре да напусте овај свет. Друго, наш живот пролази, и пролази не тако квалитетно како би се нама хтело. Ако смо у Цркви, онда смо јаки, зато што је с нама Бог, а то значи да смо дужни да се трудимо да волимо, а не да љубав захтевамо од других. То је принцип, а како га остварити у пракси зависи од конкретне ситуације између вас и ваших родитеља. Постарајте се **ДА СЕ ПРЕМА ЊИМА ОДНОСИТЕ ОНАКО КАКО БИСТЕ ЖЕЛЕЛИ ДА СЕ И ОНИ ОДНОСЕ ПРЕМА ВАМА.** Вама недостаје њихова пажња и разумевање? Старајте се да их саслушате и да се интересујете оним из чега се састоји њихов живот. Они се према вама односе хладно и грубо? Ви се мало по мало учите да се према њима односите са љубазношћу. Они се понашају деспотски? А, ви немојте да ограничавате њихову слободу.

Треће, током рада на свему овоме, однос родитеља према нама ће се променити. Можда не кроз месец-два, већ кроз годину-две, али у сваком случају ће се изменити. Ипак, не треба то да буде циљ нашег труда, него промена нашег сопственог односа према родитељима. Стараћемо се да ми стекнемо љубав према родитељима, а не да од њих тражимо више љубави. ...

(Аутор наводи речи психолога Александра Комановског) "...Када су родитељи на дете викали, дете је, нормално, сматрало да су тако устројени односи у животу. Ако сам закаснио, ако сам нешто разбио, слагао, добио двојку - наравно, мене ће да грде. Зар је могуће другачије? Могуће је! То је лако схватити ако претпоставимо шта би било да су наши родитељи у том тренутку просто били у далеко бољем расположењу. Они би, очигледно, на исти тај поступак, на исту добијену јединицу, при истој разбијеној чаши, реаговали далеко добродушније, трпеливије. ... Да су родитељи били у сасвим добром стању - они би на то реаговали са максималним разумевањем. Дакле, показало се да су сав родитељски негативизам, све њихове придики, критизерство, од чега смо ми у детињству страдали, били само манифестације њиховог стања, а не наше кривице, не њиховог односа према нама, и уопште не значи да само тако могу бити устројени односи међу људима. Ако то истински схватимо..., испоставља се да је њима било лоше, а не да су они лоши, или да смо ми лоши - тада се **САМОПРИХВАТАЊЕ ЗНАЧАЈНО ПОВЕЋАВА.** Наша психа престаје да родитељски негативизам узима на свој сопствени рачун. Истински то схватити о својим родитељима значи показивати то у пракси, делима, а не само мислено... *Из књиге "Упознавање са собом", Дмитрија Семеника*

У НЕДЕЉИ 35. ПО ДУХОВИМА ПРОСЛАВЉАМО:

- 07.(25) Св.Григорије Богослов; Преп. Публије; Св. препмуч. Григорије Пећки
- 08.(26) Преподобни Ксенофонт и Марија
- 09.(27) Пренос моштију Светог Јована Златоуста
- 10.(28) Преподобни Јефрем Сириј; Преподобни Исак Сириј
- 11.(29) Пренос моштију Светог Игњатија Богоносца
- 12.(30) *Света Три Јерарха*
- 13.(31) Свети бесребреници Кир и Јован

Драга браћо и сестре,

искуство наше Свете Цркве нас учи да је за наше упокојене највеће и најспасоносније - помињање њихових имена на Светој Литургији, пре свега на Проскомидији, док свештеник вади честице у току припреме Светих Дарова. Исто важи и за помињање наших имена и имена наше породице и ближњих - за здравље, решење тешких животних ситуација, добијање породе... У овом свештеном чину помињања живих или упокојених ближњих током Свете Литургије пожељно је учествовати и вршењем додатне жртве и добротинства - даривањем вина за Свето Причешће (може се наћи у продавници Саборне цркве), уља за кандила или брашна за спремање просфоре, као и добровољним прилозима, према могућностима. Овај дар за здравље и спас душа вас и ваших ближњих можете оставити у продавници свећа или некоме од пароха Саборне цркве, уз списак имена оних душа које ће бити помињане на Светој Литургији.
Братство Саборне цркве, ваши молитвеници пред Господом

Родитељи не остављају деци у наследство само куће, њиве и новац. Остављају им и духовно наследство - своје страсти и врлине. *Св. старац Пајсије*

Православни човек за све захваљује Богу, зато што разуме: **БОГ ДОПУШТА САМО ОНО ШТО НАМ ЈЕ КОРИСНО.** Ми имамо онакве родитеље какви су нам потребни за наш духовни раст. Због тога нема смисла да се љутимо на родитеље. Родитељи увек воле своју децу. Проблем је у томе што они своју љубав показују често на такав начин који дете не схвата као љубав...

Људмила Јермакова, психолог

Драга браћо и сестре, у петак, 12. фебруара,
на Света Три Јерарха, Света Литургија почиње у 9:00.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел.храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566.
www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.